Ministeren da imod dem? Og da han havde læst disse Breve, og havde seet — som han bemærkede, at han saae —, at de ikke indeholdt Noget af Betydning, Noget, som han brød sig om, Noget, som var strafbart, hvorfor beholdt han saa Brevene? Havde det ikke været hans Pligt at tilbagelevere disse Breve til de private Mænd, til Fornærmelse for hvem Brevene vare overleverede til og modtagne af ham? — Ministeren bemærkede før, at om der end havde været Tale om, at et Brud skulde constateres, saa fulgte deraf ingenlunde, at dette skulde skee ved at udlevere Breve — tvertimod, dette var en besynderlig Maade at constatere et Brud paa; der gaves mange andre Maader, som vare bedre, til at constatere et saadant Brud. Dersom der var Tale om at bryde med en tidlige Virksomhed, en tidligere Retning, saa kunde det maaskee være sandt, at et saadant Brud ligesaa godt og maaskee bedre lod sig constatere derved, at den Vedkommende opsatte en Declaration — jeg troer, det var dette Udtryk, Ministeren brugte — eller gjorde et Forsøg paa at faae indført en Artikel i et Blad, som gik i en modsat Retning af den, hvori han tidligere skal have skrevet. Men vel at mærke, her var ikke Tale om at bryde med en Fortid, et Program eller deslige; nei, det, der forlangtes, var et Brud med den Paagjældendes formeentlige Parti. Nu troer jeg dog, at det maa være indlysende for Alle, at man ikke godt kan bryde paa en bedre Maade med tidligere formeentlige Venner eller Partifæller end ved paa en forræderisk Maade at udlevere deres private Breve, allermeest naar det tilkjendegives, at Hensigten dermed er, at de Paagjældende skulle blive compromitterede. Jeg troer, at dette er den kraftigste Maade, hvorpaa man kan bryde med sine Venner, og det forekommer mig derfor, at Forbindelsen er ret naturlig. — Justitsministeren har ogsaa villet fralægge sig ethvert Ansvar for Offentliggjørelsen af et Par af de omtalte Breve. Da Sagen først forhandledes her i Thinget, bemærkede han, at han havde gjort Alt, hvad der havde staaet i hans Magt, for at forhindre Offentliggjørelsen, som var ham meget ubehagelig. Den paagjældende Bladredaction oplyste imidlertid Dagen efter, at der ikke var skeet nogen Anmodning til Redactionen om at undlade denne Offentliggjørelse, og nu iaften har Ministeren givet den nærmere Forklaring, at dette Alt, hvad der stod i hans Magt at gjøre, for at forhindre Offentliggjørelsen, bestod i, at han havde paalagt en Mand, som formeentlig havde Gjenparter af disse Breve, ikke at lade dem komme frem for Offentligheden. Jeg troer nok, at Ministeren kunde have gjort noget Mere, men i ethvert Tilfælde skal jeg minde om, at det er en Regel — som formodentlig Justitsministeren maa kjende —, der indeholdes i Danske Lovs 3—19—2, at naar man giver en Mand Fuldmagt til at gjøre Noget, skal Den, som benytter sig af Manden, bære Ansvaret for de Feilgreb, de Misgreb, som denne Agent eller Fuldmægtig gjør. Jeg skal senere komme tilbage til, at det er Noget af det, som maaskee allermeest kan bebreides Ministeren, at han har benyttet sig af en Agent — man kalde ham Fuldmægtig eller hvad man vil —, som er af den Beskaffenhed, at Ministeren ikke kunde eller burde paatage sig noget Ansvar for denne Agents Fremgangsmaade. Dette var den ene Classe af Breve.

Den anden Classe af Breve ere de, som Ministeren ikke har faaet. Med Hensyn til disse Breve skal jeg gjøre opmærksom paa, at det er dem, om hvilke det fornemmelig er blevet sagt, at de have været Gjenstand for Salg eller for Tilbud om Salg, og Ministeren har gjentagende mod den Fraværende fremført den i høi Grad graverende Beskyldning, at han har solgt eller villet sælge disse Breve. Jeg føler mig forpligtet til at erklære, at denne Beskyldning er usand. Den Paagjældende har aldrig villet sælge disse Breve; han har aldrig villet sælge dem, fordi han aldrig har kunnet sælge dem, og han har aldrig kunnet sælge dem, fordi de længe før den Tid have været i min Besiddelse, udelukkende i min Besiddelse, og hvad man ikke har, lader man sandelig nok være at sælge. Ministeren sagde forøvrigt med Hensyn til disse Breve, at han saa lidt havde gjort nogen Jagt paa dem, at han tvertimod aldrig havde troet, at der stod Noget i dem, som havde nogen Betydning. Han har udtrykt sig saaledes i Rigsraadets Landsthing: „Der er ikke nævnt et Ord om Straffrihed for den